

Soc la Carla Ventura, la millor detectiva del món mundial.

Les galetes de xocolata em tornen boja, així que, si algun dia desapareixen de la vostra motxilla, no dubteu a trucar-me!

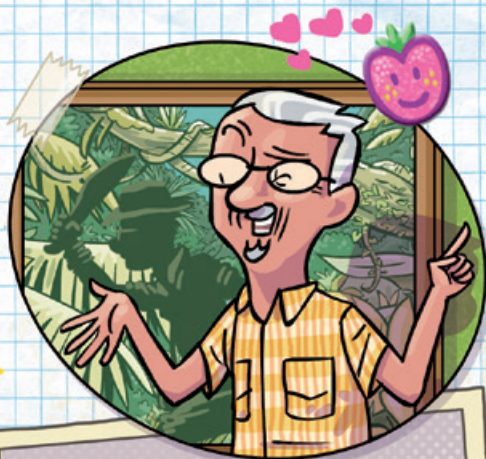
M'encanta la meua família! És molt peculiar. Ja l'anireu coneixent de mica en mica... (Oi que em queden bé les fotos?)

Al meu pare no li agrada gens que investigui.

Al meu avi Carles, aventurer jubilat, li encanta perquè li recordo a ell quan era jove.

Tot això, juntament amb el meu vestit i la meva afició pels còmics del meu admirat Detectiu Misteri, m'ha convertit en... l'Òliba Detectiva!

I aquest és en Cèsar Ulisses, en «Ratolí», el company perfecte per a les meves aventures.

Voleu saber com em vaig transformar en superheroïna?
Doncs no us perdeu aquest llibre ple d'aventures i acció!

EL MISTERI DE L'ENTREPÀ DESAPAREGUT

Odio els dilluns al matí.
El cap de setmana passa tan de pressa... Sense adonar-te'n, arriba el dilluns i, zas!, s'ha acabat l'alegria!

Sé que he d'estudiar molt per anar a l'Acadèmia de Detectius quan sigui gran, però i si les setmanes comencessin el dimarts?

Per si amb això no n'hi hagués prou, el menú del menjador del dilluns consisteix en bledes i palaia a la planxa. Ecs! Ni al pitjor dels criminals als quals s'ha d'enfrontar el Detectiu Misteri en els seus còmics no se li acudiria un menú tan dolent.

Per compensar tantes desgràcies i defensar el meu estómac de les amenaces, cada dilluns em fico a la motxilla dos sandvitxos de pollastre i un paquet de galetes *Xococruixents*, el meu esmorzar preferit. Només de pensar-hi, em ve aigua a la boca!

A més, si per casualitat em quedo amb gana, sé que sempre puc disposar de mig entrepà d'en Litus Pocacosa.

La mare d'en Litus li prepara unes impressionants «flautes» de mitja barra de pa plenes de les més delicioses exquisideses. Les hauríeu de veure.

Però en Litus no és de menjar gaire i, sempre que l'hi demano, està encantat de compartir el seu esmorzar amb mi.

Aquest dilluns, en Litus buscava i rebuscava per la motxilla. Tots els altres estaven sortint al pati amb el seu esmorzar i jo començava a neguitejar-me perquè en Litus no trobava el seu.

Ja m'havia menjat totes les meves galetes *Xococruixents* a classe sense que el senyor Heribert se n'adonés, i encara que em quedaven els sandvitxos de pollastre, sabia què m'esperava a l'hora de dinar: bledes i palaia. Necessitava trobar l'entrepà d'en Litus si no em volia morir de gana!

Vaig agafar-li la motxilla a en Litus i vaig començar a buscar jo. Ningú al món no és capaç de superar els meus poders a l'hora de trobar menjar. Ni tan sols el meu gos Quisso. Després d'una ràpida ullada, em vaig adonar que allà no hi havia ni rastre de l'esmorzar.

Tal com recomana sempre el Detectiu Misteri, vaig intentar controlar els meus nervis per poder pensar amb el cap clar. Era dilluns i m'havia quedat sense la meitat de l'entrepà d'en Litus, però havia de veure el costat positiu de l'assumpte: davant meu es presentava un misteri fantàstic que calia resoldre.

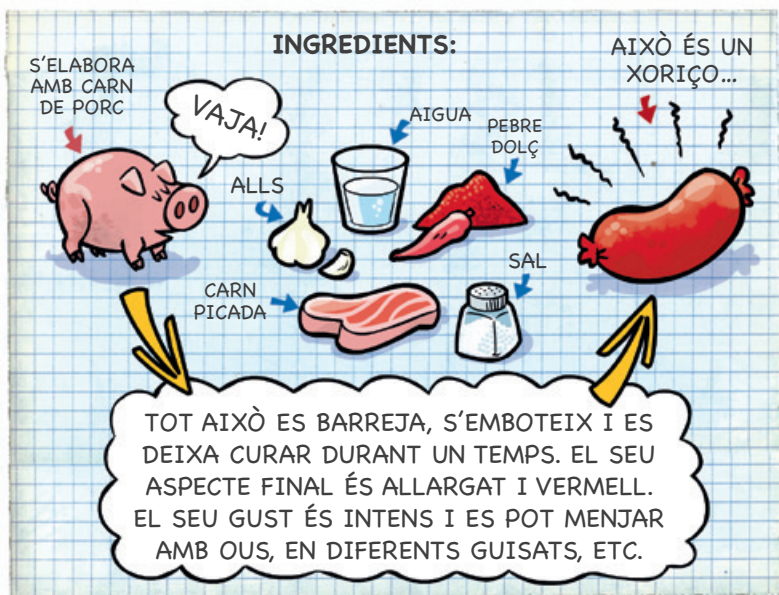
—Litus, t'han robat l'entrepà. No toquis res! Som a l'escena d'un crim i qualsevol pista pot ser vital.

Les evidències eren clares fins i tot per a una detectiva principiant com era jo. El lladre havia deixat l'embolcall a terra i per tot arreu hi havia molles de pa.

Això deixava clar que l'esmorzar consistia en un entrepà. Però un entrepà de què?

En l'ambient flotava una intensa olor de pebre dolç i all. Per a algú inexpert en menjar, això no significa res, però jo sabia molt bé que aquests són els ingredients del xoriço ibèric.

Quin horror! Robar un entrepà de xoriço és un crim abominable!

—Litus, l'entrepà és de xoriço.

—Ja ho sé. La mare m'ho ha dit aquest matí quan me l'ha donat.

—Per què no m'ho has dit?

—És que no m'ho has preguntat. Si ho haguessis fet, t'ho hauria dit.

Aquell era un misteri molt difícil de resoldre. El meu «client» gairebé no em donava informació i les pistes que teníem no valien un rave. Si almenys hi haguessin marques de sabates a terra, tot seria més fàcil.

N'hi hauria prou de seguir-les fins al culpable. Les petjades sempre delaten el criminal...

És clar! M'havia oblidat de les empremtes digitals. Tothom deixa les empremtes dels dits per tot arreu. No es veuen a simple vista, però hi són. Només cal saber trobar-les.

Els policies de la tele les pinten amb tinta fosca i les fan visibles. Després, les posen en un plàstic transparent i se les emporten a un laboratori per examinar-les tranquil·lament. Així sabríem qui havia ficat la mà a la motxilla d'en Litus!

Jo mai no havia recollit empremtes sospitoses, però vaig pensar que seria bufar i fer ampolles. Només havíem d'aconseguir tinta.

—Litus, necessitem un boli blau per pintar les empremtes digitals. Segur que ho has vist fer als policies de la tele.

—A mi això em sembla molt difícil, Carla. Per què no ens oblidem de l'entrepà? Vinga, va... Jo no tinc gana...

—Litus, un bon detectiu mai no abandona! No tan sols està en joc el nostre esmorzar, sinó també el nostre honor. Fes el favor de trencar un boli blau per treure'n la tinta. Això no pot fallar!

Com ho podria dir? Allò se'ns va escapar una mica de les mans. És increïble el que dona de si un boli blau!

—Ara hauríem de comparar les empremtes de la motxilla amb les de tots els de la classe per veure qui és el culpable. Hauríem de descartar els que han tocat la teva motxilla i no poden ser culpables, com el senyor Heribert, el teu pare, la teva mare, els teus germans, jo mateixa... De debò, Litus, és que hi ha molta gent que et remena la motxilla!

—Però trigaríem anys a fer-ho! —va dir en Litus—. A més, hem de netejar tot això abans que se n'assabenti el senyor Heribert!

El meu «client» tenia raó. Calia oblidar-se de les empremtes i buscar una altra estratègia.

—Litus, canvi de plans. Encarrega't de netejar tot aquest desastre abans que aparegui el senyor Heribert. Jo baixaré al pati i em dedicaré a interrogar els sospitosos.

Mentre en Litus es quedava a la classe netejant la tinta blava amb la seva samarreta i saliva, jo vigilava el pati en cerca dels «sospitosos habituals». En les pel·lis policíiques els anomenen així perquè sempre cometes delictes i al final un d'ells és el culpable del crim.

Als aprofitats de l'escola se'ls distingeix perfectament...

Els «sospitosos habituals» de la meua classe són la Margarida, en Frederic, la Cristina i l'Isidre. Per esbrinar qui dels quatre era el culpable, els havia d'interrogar.

La tasca no era gens fàcil. Només de pensar que m'havia d'enfrontar a ells em tremolaven les cames. Així que els preguntés si, per casualitat, no havien pas robat l'entrepà de xoriço d'en Litus, em cauria una plantofada per cada sospitós. És a dir, quatre.

No valia la pena que em trenquessin les ulleres per mig entrepà de xoriço, per més bo que fos. A més, amb el temps que havíem perdut a classe amb la bajanada de les empremtes, el lladre ja estaria fent la digestió.

De sobte, vaig tenir una idea. Recordeu els ingredients del xoriço? Efectivament, l'all i el pebre. Bé, doncs tenen un gust tan fort que, quan en menges, el teu baf és molt peculiar.

Si el lladre havia tastat l'entrepà, estava perdut. El seu baf el delataria! Però hi havia un petit problema: com aconseguiria convèncer els meus «sospitosos habituals» que em deixessin olorar el seu baf sense jugar-me la pell? Tant de bo tingués ja els seus bafs empaquetats i a punt per analitzar-los sense perill, com fa el Detectiu Misteri al seu laboratori. Necessitava un pla per aconseguir aquelles mostres!

No m'havia de posar nerviosa. L'hora del pati estava a punt d'acabar i, al meu costat, unes quantes nenes d'infantil no paraven d'inflar globus com boges per a una festa d'aniversari. Vaig intentar concentrar-me en la investigació i no perdre el temps imaginant el pastís de xocolata i nata de tres pisos que les estava esperant. Així no es podia pensar!

—Voleu parar d'inflar globus!

Un moment! Els globus! Ja ho tenia! Era un pla genial! Em vaig oferir per ajudar-les a inflar tots els globus, i quan es van despistar en vaig agafar un grapat, me'ls vaig ficar a la butxaca i vaig sortir com un llamp en cerca dels meus sospitosos.

Havia començat la missió dels bafs plastificats!